

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg er så glad for, at hr. Ole Sohn indrømmer, at vi har et praktisk problem, og jeg vil da gerne anerkende, at hr. Ole Sohn nu er tilhænger af, at vi får løst det problem, for det må jo ikke være sådan, som hr. Ole Sohn beskriver, at man har muligheden for at rette op, hvis der ikke er overenskomst. Men det er jeg da positiv over for.

Kl. 15.00

Men jeg kan så ikke forstå, hvorfor der skal være en stor ideologisk indvending imod, at en bagatel, en lillebitte fejl skal straffes med en begrænset bøde i forhold til en stor fejl. Hvad er det for en indvending, som hr. Ole Sohn har imod, at små overtrædelser skal straffes med små bøder, mens større overtrædelser skal straffes hårdere?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Som jeg har sagt tidligere, vil jeg ikke afvise, at der kan findes et eksempel på en sag, hvor en bagatel har udviklet sig. Men jeg kan næsten ikke forestille mig, at lønmodtagere eller faglige organisationer skulle bruge energi på at rejse sager, fordi et husnummer er forkert i et ansættelsesbevis, eller fordi nogen har giftet sig til Nielsen frem for Jensen. Derfor er det en fuldstændig skæv debat, som Venstre har forsøgt at rejse ud fra et ideologisk ønske om at få nedsat nogle godtgørelsestakster i sager, hvor ansættelsesbeviserne er mangelfulde.

Ansættelsesbeviserne er vigtige for lønmodtagerne, og vi kan se, at der er et stigende antal problemer med mangelfulde eller manglende ansættelsesbeviser, og derfor er det et helt, helt forkert signal at sende at nedsætte godtgørelserne. Det er i øvrigt ikke ensbetydende med, og det vil jeg gerne vedstå til enhver tid, at vi har nogen interesse i at udvikle et system, hvor det, som her er blevet kaldt bagateller, skulle betyde, at man skulle til at gå og dele bøder ud til hinanden. Snarere tværtimod, det må vi finde en praktisk løsning på.

Det, jeg meget advarer imod, er den form for ideologisering, hvor man skaber ideologiske konfrontationer, sådan som Venstres ordfører har ønsket, og som ministerens forslag er et udtryk for. Det er det, vi skal have afvist, og det går jeg ud fra vi kan hen over udvalgsbehandlingen.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren, og så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som den sidste ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

De lovforslag, vi behandler her, er jo i virkeligheden udtryk for en forfærdelig pinlig sag for beskæftigelsesministeren. Hvis jeg havde været beskæftigelsesminister, havde jeg aldrig nogen sinde fundet på at fremsætte det lovforslag, L 75, om at lovliggøre beskæftigelsesministerens ulovligheder.

For hvad er egentlig baggrunden? Baggrunden er, at der er vedtaget en lov om ansættelsesbeviser. Den lov giver klart beskæftigelsesministeren en mulighed for i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, LO på den ene side, Dansk Arbejdsgiverforening på den anden side og de andre arbejdsmarkedsparter, at fastsætte et godtgørelsesniveau – og det har man gjort. Det har man faktisk gjort tilbage i 1993 ved en forhandling. Nogle ville have lidt større godtgørelser, og nogle ville have lidt mindre, men som man gør i det her forhandlingssystem, så lander man på et resultat. Det var under den tidligere arbejdsminister.

Så kom den nye beskæftigelsesminister til, og så prikkede hans venner i Dansk Arbejdsgiverforening ham på skulderen og sagde: Vi synes, godtgørelsesniveauet er for højt. Man kan jo egentlig ikke undre sig over, at arbejdsgiverne synes, at de skal betale for meget, når de ikke laver ansættelsesbeviser, eller når de laver mangelfulde ansættelsesbeviser, når de ikke overholder loven.

Det, der er katastrofen, er, at beskæftigelsesministeren højt og flot ser bort fra loven og lader være med at tage en forhandling med arbejdsmarkedets parter, men derimod ændrer bekendtgørelsen på baggrund af, hvad Dansk Arbejdsgiverforening mener. Det kan man jo sige ikke er så unaturligt, når man tænker på, hvad det er, der er beskæftigelsesministerens almindelige indgang til forholdene på arbejdsmarkedet, nemlig at forgylde arbejdsgiverne og tage penge fra de ansatte og de arbejdsløse osv.

Nu var det bare så uheldigt, at Højesteret underkendte det, beskæftigelsesministeren havde gjort, og så skulle man tro, at den historie var slut. Men nej, vi har en beskæftigelsesminister, som jo altid, hvis ikke han kan få sin vilje på den ene måde, kan bruge sit flertal her i Folketinget til at få noget gennemtrumfet på tværs af, hvad